



EXPLORER ACADEMY

TIIKERIN PESÄ

TAMMI

TRUDI TRUEIT



EXPLORER
ACADEMY

TIIKERIN PESÄ

TRUDI TRUEIT



TAMMI

HELSINKI

**OMISTETTU AUSTINILLE, TRINALLE, BAILEYLLE
JA CARTERILLE, JOIDEN ANSIOSTA OLEN
MAAILMAN ONNEKKAIN TÄTI.**

- T.T.



Alkuteos: *Explorer Academy, Book 5. The Tiger's Nest*

Copyright © 2021 National Geographic Partners, LLC

All rights reserved. Reproduction of the whole or any part of the contents without written permission from the publisher is prohibited. NATIONAL GEOGRAPHIC and Yellow Border Design are trademarks of the National Geographic Society, used under license.

Designed by Eva Absher-Schantz

Codes and puzzles developed by Dr. Gareth Moore

Suomentanut Jouko Ruokosenmäki

Suomenkielinen laitos © Tammi 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-6096-9

Painettu EU:ssa

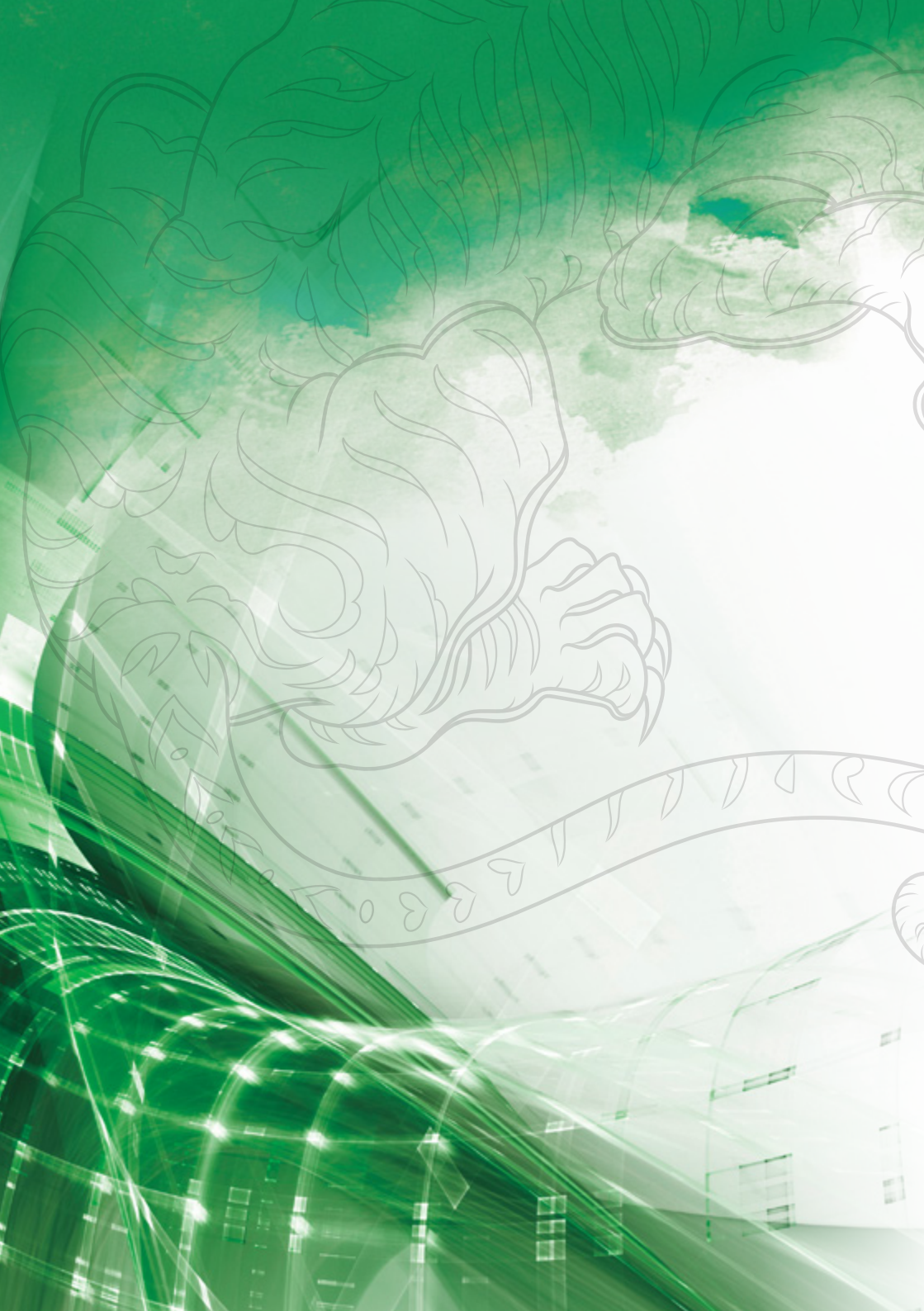


**JOS YMMÄRRÄMME, VÄLITÄMME.
JOS VÄLITÄMME, AUTAMME.
JOS AUTAMME, ME KAIKKI PELASTUMME.**

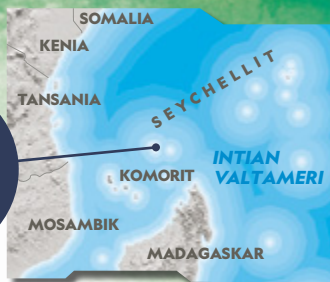
**- Tri Jane Goodall, kädellisten tutkija
ja luonnonsuojelija**

27.4920° POHJOISTA LEVEYTTÄ | 89.3634° ETELÄISTÄ PITUUTTA





ALDABRAN
ATOLLI,
SEYCHELLIT



▶ MISSÄ ORION OIKEIN

oli? Cruz, joka istui kapteeni Roxasin vieressä helikopterissa, etsi valkokylkistä alusta alla siintävien maininkien keskeltä. Explorer Academyn lippulaiva oli lähtenyt liikkeelle kaksi päivää sitten Keniasta. Ilman Cruzia.

Ensin Cruzin lento New Yorkista oli viivästynyt lumimyrskyn takia, ja sen jälkeen hän oli juuttunut Istanbuliin koneen teknisen vian vuoksi. Loppujen lopuksi hän oli päässyt Mosambikiin, jossa Orionin helikopterilentäjä odotti viedäkseen hänet läntisellä Intian valtamerellä seilaavalle laivalle.

Cruz oli viettänyt mukavan loman isänsä kanssa Kauailla. He olivat tehneet töitä Goofy Foot -surffikaupassa, syöneet yllin kyllin pepperoni- ja makkarapitsaa tuplajuustolla sekä lainelautailleet aina tilaisuuden tullen. Ihan kuin ennen vanhaan. Siitä huolimatta Cruz ei voinut olla miettimättä äidin keksimää solujen uusiutumiskaavaa. Neljä kuukautta sitten Cruz oli epäillyt, löytäisikö hän ainuttakaan koodinkappaletta, ja nyt hän oli löytänyt jo puolet niistä. Vain neljä osaa puuttui! Hän odotti malttamattomana, että pääsis ystäviensä seuraan avaamaan holopäiväkirjaa saadakseen sieltä viidennen vihjeen.

Kulmikas hahmo ilmaantui horisonttiin. Cruz tihrusti silmiään merestä heijastuvaa iltapäivän aurinkoa vasten, ja hänen sydämensä jyskytti niin lujasti, että hän aavisti kapteeni Roxasin kuulevan sen moottorin pärinästä huolimatta. Oliko tuo...?

Oli se! He olivat löytäneet Orionin! Laiva ei kuitenkaan liikkunut. Se oli pysähtynyt muutaman mailin päähän erään saaren länsipuolelle.

Kapteeni Roxas nyökkäsi pitkulaista, kolmionmuotoista maakaistaletta kohti. "Aldabran atolli."

Tutkimusmatkailijat olivat kuulleet Aldabrasta tohtori Ishikawan oppitunnilla. Atolli koostui pienistä saarekkeista, jotka muodostivat laguunia ympäröivän riutan. Aldabra oli osa Seychellien ulkosaaristoa ja yksi maailman suurimmista koralliriutoista. Eipä ihme, että Orion oli pysähtynyt tänne. Paikkahan oli tutkimusmatkailijoiden paratiisi! Lähestyessään Orionia Cruz erotti akatemian lipun. Se hulmusi korkealla komentosillan yllä kuin liehuva merkkituli, joka toivotti hänet takaisin kotiin.

"Helikopteri Akademia yksi kutsuu Orionia: pyydämme laskeutumis-lupaa", kapteeni Roxas sanoi.

"Lupa myönnetty", rätsisi vastaus. "Orion odottaa."

Kopterin keikkuessa laskeutumisalustan yllä Cruz yritti kurkistella laivan kannen näköalatasanteelle. Olikohan kukaan tullut häntä vastaan? Kenties hänen paras ystävänsä? Lani ei ollut lähtenyt Cruzin mukaan lomalle Kauaille tapaamaan omaa perhettään. Uutena tulokkaana Lani oli ehtinyt



opiskella akatemiassa vasta pari viikkoa, ja niinpä hän oli päättänyt jäädä täydentämään opintojaan ja suorittamaan monsieur Legrandin pakollisen selviytymiskoulutuksen loppuun asti. Kapteeni Roxas ohjasi helikopterin jalakset keskelle laivan kannen jättimäistä EA-merkkiä niin pehmeästi, että Cruz hädin tuskin huomasi heidän laskeutuneen. Pilotti sammutti moottorin, ja roottori lakkasi pyörimästä.

Cruz riisui kuulokkeet, avasi turvavyön ja loikkasi kopterista heti kapteenin avattua oven. "Kiitos kyydistä."

"Ole hyvä vain." Pilotti ojensi Cruzille hänen putkikassinsa.

Cruz oli hädin tuskin astunut tasanteelle, kun valkoinen karvaturri singahti häntä kohti. Hän polvistui ja levitti käsivartensa.

"Hau!" Hubbardin vaaleanpunainen kieli lipaisi melkein Cruzin korva-lehden mennessään.

Cruz nauroi ja kellahti kannelle.

"Se on kaivannut sinua." Taryn Secliff seisoi oliivinvihreän kansituolin takana.

"Minäkin olen kaivannut sitä." Oli kulunut vain kaksi ja puoli viikkoa, mutta se tuntui Cruzista ikuisuudelta. Hän nousi polvilleen ja vilkuili



ympärillä ammottavaa autiutta. Outoa, ettei kukaan hänen ystävistään ollut tullut häntä vastaan. Toivottavasti mikään ei ollut vialla.

”Ei hätää.” Opas huomasi Cruzin ilmeen. ”Et ole pulassa, vaikka tehtävä jäisikin sinulta väliin.”

”Mikä tehtävä?” Cruz nielaisi. ”Nytkö jo?” Se selitti, miksi ketään ei ollut paikalla.

”Tiimit tutkivat Aldabraa ympäröivää riuftaa Ridleyllä. Earhart-tiimi lähti tänä aamuna. Cousteaun vuoro on seuraavaksi.” Nainen vilkaisi kelloaan. ”Jos pistät hösseliksi, ehdit vielä mukaan.”

Cruz kömpi pystyyn Hubbard sylissään. Hän muiskautti pikaisen pusun koiran otsalle ennen kuin luovutti sen Tarynille. Hän juoksi ovelle mutta kiepahti sitten takaisin. ”Matkatavarani...”

”Minä hoidan ne.” Taryn huitoi vapaalla kädellään. ”Mene jo!”

”Vuh!” haukahti Hubbard.

Cruzia ei tarvinnut kahdesti komentaa. Vedenalainen osasto oli aluksen pohjakerroksessa – kuusi kantta alempana. Hän kiiruhti portaikolta toiselle, kengänkannat kulmauksissa narskuen. Cruz napautti viestintäpinssiään. ”Cruz kutsuu Marisol Coronadoa.”

”Olet palannut!” kuului riemastunut vastaus. ”Olin juuri tulossa sinua vastaan. Onko sinulla nälkä?”

”No... vähän.”

”Haluatko piipahtaa täällä, jotta voimme...”

”Kunpa voisinkin... mutta en ehdi.”

”Kuulostat hengästyneeltä. Juoksetko sinä?”

”Tiimitehtävä... Ridleyllä. Tekisitkö... palveluksen? Soita isälle. Sano... että olen täällä.”

”Ilman muuta. Pidä hauskaa.”

”Kiitos, Tia. Loppu.” Cruz loikkasi viimeisen portaikon alimmalta rappuselta B-kannelle. Hän kiepahti pylvään ympäri ja syöksyi vedenalaiselle osastolle johtavaan käytäväsokkeloon. Siinä vaiheessa, kun Cruz saapui sukellusvenetelakan ovelle, hänen keuhkonsa vinkuivat. Hän painoi kätensä pyöreän ikkunan molemmin puolin ja kurkisti lasin läpi. Eeeeeiiii!

Osasto oli täynnä merivettä. Sinivihreässä hämyssä Cruz saattoi nähdä Ridleyyn peräpäähän katoavan aluksen rungossa olevasta aukosta. Hän oli

myöhästynyt. Taas kerran. Huohottava Cruz saattoi vain katsella, kuinka telakan ovet sulkeutuivat sukellusveneeseen takana.

”Myöhästyitkö kyydistä?” Fanchon Quills ilmaantui Cruzin taakse. Teknisen osaston johtaja kantoi mukanaan uimaräpylöitä ja sukelluskypäriä. Naisen kinuskin ruskeat kiharat, joiden latvat oli värjätty auringonlaskun oransseiksi, pursuilivat musta- ja vaaleanpunaraitaisen huivin alta. Fanchonilla oli päässään aieohjattu kamerapäähine, jonka linsit oli käännetty ylöspäin. Hän muistutti perhosta, jolla oli vain yksi tuntosarvi.

”Tiimini lähti Ridleyyn kyydissä tutkimaan riuttaa. Ilman minua.”

”Mitä sitten?”

Cruz katsoi naista kummeksuen. Mitä hänen muka pitäisi tehdä? Uida sukellusvene kiinni?

”Huikkaa perään”, Fanchon ehdotti.

”Luuletko, että he palaisivat?”

Fanchon virnisti. ”En ole mikään pilotti, mutta luulisin, että sukellusvene pystyy kääntymään.”

Cruz napautti viestintäpinssiään. ”Cruz Coronado kutsuu... tuota...”

Hänellä ei ollut aavistustakaan, ketä hänen pitäisi kutsua. Orionilla ei ollut ollut sukellusveneeseen ohjaajaa Tripp Scarlatosin jälkeen.

”Jazia”, Fanchon vihjaisi.

”Häh?”

”Tohtori Jazayeri on vedenalaisen osaston uusi johtaja. Hän saapui lomasi aikana. Häntä sanotaan Jaziksi.”

Cruz tajusi. ”Cruz kutsuu Jazia.”

”Täällä Jaz”, vastasi naisääni.

”Kuulun Cousteau-tiimiin. Palasin laivalle juuri äsken... näin kun lähditte... nyt on varmaan myöhäistä, mutta...” Hän vilkaisi Fanchonia avuttomana. Hiljaisuus kesti jonkin aikaa.

”Palaamme takaisin, Cruz”, Jaz sanoi. ”Tavataan vedenalaisen osaston peräkannella.”

Cruz pomppasi ilmaan. ”Tulen heti sinne! Loppu.”

”Odota vähän”, teknisen osaston johtaja sanoi, kun Cruz oli jo lähdössä. Fanchon riisui aieohjatun kameransa ja asetti sen Cruzin päähän. ”Tarvitset tätä.”

”Kiitos, Fanchon!” Cruz riensi käytävälle. Hetken kuluttua hän oli laivan peräosassa katselemassa, kuinka Ridleyn muodostama jättimäinen kupla kohosi aalloista. Jaz ohjasi aluksen taitavasti aivan Orionin takakannen tuntumaan, jotta Cruz pystyi vaivatta harppaamaan sukellusveneen tikkailla. Hän kapusi tikkaita ylös ja pudottautui sisään kattoluukusta, jonka Jaz oli avannut häntä varten. Emmett, Lani, Bryndis, Sailor ja Dugan istuivat kaarimuodostelmassa alusta ohjaavan naisen tuolin ympärillä. Jazin iho oli oliivinvärinen, ja tummanvioletti meikki kehysti hänen harmaita, suuria silmiään. Hän oli sitonut pitkät mustat hiuksensa sivuponnarille, ja hänen kultainen korvarenkaansa oli takertunut paksuun tukkaan.

”Tervetuloa mukaan!”

”Kiitos, että teit U-käännöksen.”

”Ole hyvä vain.”

Cruz siirtyi Bryndisin ohi ja istui penkin päähän. Bryndisin hiukset olivat kahdella löyhällä letillä. Vaaleansiniset silmät vilkaisivat Cruzia. Tyttö hymyili. Cruzin sydän suli. Ja hän kompastui. Emmett ehti ottaa kiinni, ennen kuin Cruz tuuskahti naamalleen. Sailor peitti suunsa, mutta naurunpurskahduksen saattoi silti kuulla.

Jaz osoitti vieressään olevaa tyhjää penkkiä. ”Voit istua tuohon, jos haluat.”

”Täydellistä!” Lani huudahti. ”Jaz, Cruz osaa myös ohjata sukellusvenettä!”

”No, en virallisesti”, Cruz korjasi. Hän sujahti kakkoskuskin paikalle.

”Suoritin kyllä koulutuksen, mutta... tuota... en koskaan ohjannut Ridleytä pois Orionin telakalta. Mutta olen kyllä loistava kuski kuivalla maalla.”

Se nauratti kaikkia.

Ohjausvivoista pitelevä Jaz peruutti sukellusveneen pois Orionin läheisyydestä. Heidän päästyään noin kuuden metrin päähän laivasta Jaz napautti tietokonetta, ja kuului huriseva ääni. Aluksen molemmin puolin sijaitsevat painolastitankit tyhjenivät ilmasta. Cruz tiesi, että aluksen kelluvuutta säädeltiin tankkien avulla. Kun ilmaa päästettiin ulos, alus vajosi syvemmälle. Kun haluttiin nousta, pilotti täytti tankit kompressorista tulevalla ilmalla. Sukellusvene vajosi hitaasti töyssyisten aaltojen alle.

”Ridley kutsuu Orionia. Olemme valmiit sukeltamaan, sukeltamaan, sukeltamaan”, Jaz sanoi mikrofoneinsa.

Sukellusvene liukui viistosti alas turkoosien vesien halki. Jaz sytytti keulan valot. Sadat hopeiset pikkukalat väistivät heitä, puolet vilahdivat vasemmalle ja puolet koukkasivat oikealle. Cruz mietti, miten kalat mahtoivat päättää, kuka lähti mihinkin suuntaan.

”Jotkut ovat sitä mieltä, että olemme tutkineet maapallon jokaisen kolkkan, eikä täällä ole enää mitään uutta nähtävää”, Jaz sanoi. ”Kunpa he voisivat tulla tänne alas. Uskotaan, että ainakin kolmasosa merenalaisesta elämästä on yhä meille tuntematonta. Koska merissä saattaa elää useita miljoonia eri lajeja, teille ja teidän lapsillenne ja heidänkin lapsilleen riittää yhä tutkimista!” Välittömästi Jazin lopetettua tähtikotkarausku ui suoraan heitä kohti. Sen kolmikulmaiset evät lepattivat vedessä kuin linnun siivet.

”Onpa se kaunis”, Sailor kujersi.

”Onpa se iso”, Emmett huokaisi.

”Onpa se... menossa muualle”, sanoi Jaz, kun rauskun pitkä, kapea häntä napautti kupua hänen vieressään. ”Ottakaapa kuvia, tutkimusmatkailijat. Aieohjatut kameranne on yhdistetty Orionin tietokoneeseen, joten saatte tunnistustiedot kaikesta, minkä kuvaatte – paitsi tietysti, jos löydätte jonkin uuden lajin.”

Kaikki ryhtyivät kuvaamaan. Cruz tähtäsi kameransa keltaisten napsijoiden muodostamaan kieppuvaan pyörteeseen, ajatteli mielessään sanaa ”kuva” ja sulki silmänsä kahdeksi sekunniksi, jonka kuvan ottaminen vaati. Kun hän avasi silmänsä, hän näki putkimaisen trumpettikalaa uivan pystysuorassa ohitse. Cruz nappasi siitäkin kuvan. Sen perässä saapui täplikkäs meriahven, mustavalkokeltaraidallinen Seychellien vuokkokala sekä hopeanvalkoinen kuviomureena, jonka päätä koristivat mustat laikut. Sen kehoa täplittävät mustat pisteet suorastaan houkuttelivat yhdistämään ne viivalla toisiinsa. Cruz ei ehtinyt mitenkään kuvata kaikkea kiinnostavaa.

Pian sinisestä hämystä ilmaantui kivinen muhkura. ”Saavumme atollin valliriutalle”, Jaz ilmoitti. Hän vilkaisi Cruzia. ”Haluatko ottaa ohjat?”

”Oletko tosissasi?”

”Kyllä vain.” Nainen antoi kuulokemikrofonin Cruzille, tarttui tablettiinsa, ja he vaihtoivat paikkoja.

Cruz riisui kameran päästään, laittoi tilalle kuulokemikrofonin ja asettautui ohjauspaneelin ääreen. Cruz puristi käsillään oikeaa ja vasenta



ohjaussauvaa. Viimeinkin! Vihdoinkin se tapahtui. Hän sai ohjata Ridleyä!

Jaz kumartui lähemmäs. "Täytyy myöntää, että luin aiemman kuljettajan muistiinpanot. Hän mainitsi sinut niissä."

Cruz nielaisi. "A-ai niinkö?"

"Hän sanoi, että olet erinomainen oppilas ja pystyt ohjaamaan Ridleyä, jos joku valvoo sinua."

Oli lohdullista kuulla, että Tripp oli uskonut Cruzin kykyihin – laiha lohtu, kun otti huomioon, että sukellusveneen entinen pilotti oli yrittänyt tappaa hänet.

"Ridley, Ridley, Orion kutsuu." Cruz kuuli miesäänen kuulokkeistaan. Hän käännähti Jazin puoleen, joka nyökkäsi kehottaen häntä vastaamaan Orionin kutsuun.

"Orion, täällä Ridley", Cruz sanoi. "Jatkakaa."

"Joo, Ridley, on aika tarkistaa lukemat."

"Kuittaan, Orion", Cruz sanoi. "Olemme tällä hetkellä 25 metrin syvyydessä."

"Odotamme lukemia", Orionin matruusi sanoi.

Jaz osoitti happimittareita muistutukseksi, mutta Cruz tiesi jo, mitä tehdä.

"Pääsäiliön happi, 145 baaria", Cruz ilmoitti. "Varasäiliön happi, 193 baaria."

"Pää 145, vara 193", matruusi toisti.

"Hytin ilmanpaine on 0,3 baaria yli yhden atmosfääriin", Cruz jatkoi.

"Happilaitteisto toimii hyvin. Näkyvyys noin viisitoista metriä. Sukellamme syvemmälle."

"Kuittaan, Ridley. Hyvää matkaa."

Jaz virnisti hyväksyvästi. Tämä oli ollut koe. Ja Cruz oli läpäissyt sen.

Cruz suoristi selkensä ja tutkaili sinivihreää vettä. Hän liikutti vasenta ohjainsauvaa eteenpäin. Sukellusvene reagoi ja kallistui hitaasti oikealle.

Sukellusveneen ohjaaminen oli vähän kuin pelaisi videopeliä. Ohjaimet olivat käytännössä samanlaiset.

Merenpohjan lähestyessä Cruz suoristi aluksen. Tämä olikin hauskaa

– eikä lainkaan niin hankalaa kuin hän oli kuvitellut!



Oijoi.

Cruz jäykistyi. Hän oli seurannut riutan laitaa, mutta nyt heidän edessään häämötti jonkinlainen seinämä tai kohoama. Kivivallissa erottui aukko, mutta se näytti hurjan pieneltä. Tilannetta ei helpottanut se, että aukon molemmin puolin kasvoi suuria kivikoralleja. Pitäisikö hänen kääntyä vasemmalle ja etsiä kiertotie? Vai jatkaa eteenpäin. "Öh... Jaz?"

"Huomasin", nainen sanoi. "Se on tarpeeksi leveä. Anna tyyrpuurin puoleiselle moottorille vähän kaasua, niin alus kulkee suorassa."

Cruzin paita takertui selkään. Hän puristi ohjaussauvoja niin tiukasti, että hänen kätensä alkoivat turtua. Lähestyessään riutan aukkoa Cruz hidasti sukellusveneen vauhtia. Ridley sujahti sarvimaisten korallien lävitse. Cruz pidätti hengitystään. Takana oli niin hiljaista, että hän arvasi muiden tekevän samoin.

Älä kolhi, älä kolhi, hän rukoili.

Kun ääntäkään ei kuulunut, Cruz vilkaisi taaksepäin. He olivat päässeet korallien ohi! Hänen tiimikaverinsa hymyilivät. Dugan näytti hänelle peukkua.

"Hyvin teyty", Jaz julisti. "Tiedän, että sukellat nyt ensimmäistä kertaa, mutta ohjaaminen käy helpommin, jos hellität vähän otettasi sauvoista."

"Selvä." Cruz oikoi sormiaan. Hän jatkoi matkaa ja ohjasi aluksen lähelle tyyrpuurin puoleista riuttaa, jotta tiimi saisi otettua hyviä kuvia, mutta piti silti turvallisen etäisyyden siihen. Lani sai loistavia otoksia aivokorallista. Parimetrisen harmaa möykky kiemurakuvioineen näytti tosiaankin ihmisaivoilta.

Cruz tarkasti parhaillaan mittareita, kun Ridleyyn keulan ohi sujahti torpedo!

"Ohhoh!" Dugan huudahti. "Mikä se oli?"

"Mustaevähai", Jaz vastasi tyynesti.

Puolitoistametrinen harmaa hai, jonka evät ja pyrstö oli kuin kastettu mustaan maaliin, kiersi alusta. Terävä kuono kääntyi hieman, ja Cruz näki kalan suun, kidukset ja vaaleanharmaan vatsapuolen. Cruz oli tietenkin nähnyt kotiseudullaan haita mutta vain kaukaa, merenpinnalta käsin. Mustaevähai halkoi vettä voimakkaasti mutta sulavin liikkein. Cruz ei halunnut törmätä eläimeen tai pelästyttää sitä, joten hän hidasti vauhtia ja jatkoi matkaa suoraan eteenpäin.



”Siistiä”, Jaz sanoi hiljaa. ”Juuri noin minäkin olisin tehnyt.”

Hai ohitti aluksen ikkunan vielä kerran ja ui sitten tiehensä. Jaz antoi merkin, että heidän oli aika palata Orionille. Cruz teki leveän kaarroksen meriruohoniityn ylitse ja herätti samalla vihreän liemikilpikonnän huomion. Matelija ui Cruzin ikkunan viereen. Se oli valtava! Konnan täplikäs ruskea kilpi oli varmasti yhtä leveä kuin monsterauton rengas – ehkä jopa leveämpikin. Cruz tiesi, että eläimen nimi juonsi juurensa ruoasta, johon sen lihaa käytettiin. Kilpikonna ui aluksen vierellä, meloen raajoillaan samaan tahtiin kuin Ridley. Eläimen pää kääntyi, ja raskasluominen silmä mulkoili heitä.

”Se miettii varmaan, mikä ihmeen eläin me olemme”, Emmett totesi.

Sailor naurahti. ”Pyydetään Fanchonia suunnittelemaan universaali matelijaviestintälaitte.”

”Hän jos kuka kyllä pystyisi sen tekemään”, Cruz sanoi.

Utelias eläin pysytteli heidän matkassaan monta sataa metriä, mutta lopulta se kääntyi tiehensä. Kun he lähestyivät Orionia, Cruz käynnisti ilma-kompressorit, jotta ne täyttäsivät painolastitankit ilmalla. Sukellusvene alkoi kohota. Kaikuluotaimen mukaan he olivat muutaman sadan metrin päässä Orionista. Jazin pitäisi jo ottaa aluksen ohjat. Paitsi jos...

Cruz nielaisi taas. Ei kai nainen odottanut, että Cruz telakoi sukellus-veneeseen? Jaz ei tehnyt elettäkään. ”Jaz?” Cruz tuijotti pilottia. ”Sinun pitäisi varmaan ohjata meidät...”

”Osaat kyllä.” Jaz puhui lempeästi mutta tiukasti. ”Olet kai harjoitellut sitä mielessäsi, vai kuinka?”

”Miljoonat kerrat, mutta tämä onkin totta. Tämä...”

”Jokainen pilotti telakoi aluksen joskus ensimmäistä kertaa. Älä mieti liikoja. Ota vaihe kerrallaan.” Jaz laski kätensä kakkoskuskin ohjauspöydän päälle. ”Enkä minä tästä mihinkään katoa.”

”H-hyvä on.”

Vaihe kerrallaan, vai? Selvä. Vedä henkeä.

Mitä piti tehdä ensimmäiseksi? Ottaa yhteys laivaan. Cruz napautti mikrofoniaan. ”Orion... tuota, Ridley kutsuu.” Hitsi! Cruz oli melkein unohtanut sukellusveneen nimen! ”Olemme... tuota... 25 metrin päässä aluksesta, suunta eteläkaakkoon, kulkusyvyyys seitsemän metriä kuusikymmentä senttiä. Pyydämme, että avaatte telakan oven.”

”Täällä Orion”, kuului vastaus. ”Pyyntö otettu vastaan. Telakan ovi avataan.”

Laivan runko ilmaantui edessä olevasta hämystä. Cruz erotti aukon laivan perässä. Hän suoristi aluksen ja asetti sen kohtisuoraan telakan kanssa. Kun alus oli enää kymmenen metrin päässä laivasta, Jaz sanoi: ”Olemme jo niin lähellä, että liikevoima vie meidät perille.”

Cruz lakkasi kaasuttamasta ja muisti myös hellittää otettaan ohjaussauvasta. Hän pidätteli henkeä, ikään kuin Ridleyyn voisi ohjata telakalle silkalla tahdonvoimalla. He olivat lähes perillä...

”Rauhallisesti vain”, Jaz kuiskasi.

Ridley sujautti Orioniin ääneti ja tyylikkäästi.

Cruzin teki mieli riemuita, mutta hänen työnsä ei ollut vielä ohi. Kun he olivat ohittaneet oviluukun, Cruz ojensi aluksen tartuntakourat, ja ne ottivat kiinni telakan seinän naruista. Alus keinahti muutaman kerran ja pysähtyi sitten. Cruz laski ankkurin ja sammutti moottorin. ”Orion, telakointi valmis.”

”Kiitos, Ridley. Tervetuloa takaisin.”

Cruz päästi elämänsä syvimmän ja onnellisimman huokauksen. Hän oli tehnyt sen... ohjannut sukellusvenettä ensimmäisen kerran!

He odottivat aluksessa, kunnes matruusi tyhjensi vedet osastolta. Jaz poksautti Ridleyyn kattoluukun auki, ja Cousteau-tiimi kapusi ulos yksi kerrallaan. Cruz jäi auttamaan vedenalaisen osaston johtajaa tarkastamaan aluksen tankit, akut ja laitteet. Hän lähti aluksesta vasta muiden jälkeen.

Cruz kömpi tikkaita ylös ja lähestyi kavereitaan, jotka jo odottivatkin häntä. "Hei, eikös ollutkin siistiä..."

Äkkiä aalto hukutti hänet alleen! Kylmä neste sai Cruzin pomppaamaan. Hänen univormunsa oli litimärkä. Cruz kohotti kätensä. "Mitä ihm...?"

Sailor, Emmett, Lani, Bryndis ja Dugan nauroivat. Dugan piteli ämpäriä. "Onneksi olkoon ensimmäisestä sukellusveneajostasi!" Emmett kannusti koko tiimiä taputtamaan Cruzille. "Olet limsakasteesi ansainnut."

Cruz nosti sormet huulille ja haistoi imakan tuoksun. Neste tosiaan oli limsaa. Hän vilkaisi Ridleyyn kattoluukkuja, josta Jaz oli juuri noussut. Naisen tyytyväisestä hymystä saattoi päätellä, että hän oli järjestänyt tämän rituaalin. Cruz ravisteli makeaa juomaa hiuksistaan kuin märkä koira. Hän oli olevinaan närkästynyt. Mutta ei hän ollut. Ei oikeasti. Hän oli ylpeä.

Tahmainen mutta ylpeä.

2

LONTOO,
ENGLANTI



▶ THORNE PRESCOTT kurkisteli

peikonkämmenten ja puusaniaisten välistä. Tämä oli naurettavaa. Hän oli kuin jokin tumpelo vakooja huonosta elokuvasta.

Hän nosti aurinkolasit otsalleen ja silmäili metallista kävelysiltaa, joka kiersi ylvään viktoriaanisen kasvihuoneen laitoja. Prescott näki valkoisella metallisillalla koululaisia, opettajia ja vanhempia. Mutta hän ei nähnyt miestä, jota oli tullut tänne tapaamaan.

Prescott oli sopinut tapaavansa Malcolm Rookin Lontoon Kew Gardensin Lauheassa kasvihuoneessa. Hän tiesi, mitä Explorer Academyn entinen kirjastonhoitaja ja Nebulan lääketehailta potkut saanut vakooja suunnitteli. Rook aikoi viedä koodin Cruz Coronadolta ja myydä sen eniten tarjoavalle, joka todennäköisesti olisi Hezekiah Brume, Nebulan johtaja. Prescott ei sen sijaan tiennyt, miten Rook aikoi sen tehdä. Ja minkä vuoksi. Rook tiesi takuulla, että jos Brume saisi pienintäkään vihiä entisen vakoojansa olinpaikasta, Rookin henki ei olisi minkään arvoinen. Kaipasiko Rook haasteita? Janosiko hän kosta? Rahaa? Tai kaikkia edellä mainittuja?

Prescott ei ollut varma, oliko yhteistyö Rookin kanssa hyvä ajatus. Ensinnäkään, vaikka Rook ei enää ollutkaan Brumen leivissä, Prescott itse oli. Hänellä oli yhä paljon menetettävää, kun taas Rook saattoi vain hyötyä liittolaisuudesta. Toisekseen Prescott ei tiennyt, voisiko hän edes luottaa Rookiin. Ei, väärin. Hän tiesi, ettei Rookiin voinut luottaa.

Teinien porukka lähestyi häntä. Prescott kumartui ja teeskenteli tutkivansa kasvia, jolla oli sydämenmuotoiset lehdet ja sirot, keltaiset kellokukat. Hän luki kyltistä:

PITCAIRNINAULIO (Abutilon pitcairnense)

Pitcairnsaarilla kasvavaa pitcairnauliota pidettiin jo sukupuuttoon kuolleen lajina. Saarilta löydettiin yksi ainoa lajin edustaja 1900-luvun alussa. Pistokkaita ja siemeniä otettiin talteen, ja saaren kasvihuoneessa kasvatettiin lisää yksilöitä. Pian tämän jälkeen maanvyöry tuhosi alkuperäisen kasvin. Elinympäristön tuhouduttua pitcairnaulio kasvaa enää kasvihuoneissa.

Ryhmä oli kulkenut hänen ohitseensa ja kääntynyt toiselle polulle. Mitä Rook oikein oli miettinyt? Paikka oli aivan liian julkinen. Liian laaja. Yli 200 vuotta vanha, kunnostettu kasvihuone oli useammankin jalkapallokentän kokoinen. Se oli kuin viidakko. Prescott voisi tonkia kasveja kaiken päivää löytämättä...

”Huomenta.”



VEDENALAISIA SEIKKAILUJA, LUONNONSUOJELUA VIIDAKOSSA JA HUIKEITA PAIKKOJA!

Explorer Academyn tutkimusalus Orion seilaa Intian valtamerellä. Tutkimusmatkailijat suorittavat luonnonsuojelutoimia viidakossa ja joutuvat keskelle hurjaa pelastustehtävää. Cruz ja hänen ystävänsä seuraavat Cruzin äidin jättämiä vihjeitä, jotka vievät heidät Intian Taj Mahaliin ja Bhutanin Paroon. Siellä sijaitsee yksi maailman pyhimmistä paikoista – vuoren seinämään rakennettu muinainen luostari. Cruz Coronadoa odottaa korkeuksissa valtava mysteeri.



TIIKERIN PESÄ on tutkimusmatkailijoiden koulu Explorer Academysta kertovan jännittävän romaanisarjan viides osa. Sarjaa ovat inspiroineet todelliset National Geographicin tutkimusmatkailijat.

